

Ting, og for dem gælder Loven ikke. At udbrede franske, tyske og engelske Romaner — hvis det er Romaner, der tales om; jeg antager, at det ærede Medlem mente det, at de skulle spredes i stort Omfang her i Landet — anser jeg ikke for nogen Lykke; dog er der enkelte udmærkede Forfattere, som man kunde ønske oversatte og læste. De vil næppe foreligge i Bogform, men snarere i Feuilletonform. Nu hørte jeg, at det ærede Medlem sagde med uhyre Foragt, at han haabede, at Bladene skulle komme saa vidt, at dette Feuilletonstof kunde undværes. Nu kan det være, at det ærede Medlem er et ædelere Menneske end jeg, eller at jeg ser ganske galt paa denne Sag, men jeg maa dog sige, at jeg kan slet ikke begribe, hvorfor man skulde lade Folk udbære den ganske uskyldige Fornøjelse, som Læsningen af Romaner og Noveller er. Er det overhovedet hele den æstetiske Litteratur, han vil til Livs? Mener han overhovedet, at det skader Folk at læse Romaner, Noveller, Digte? Hvis det er Tilfældet, tror jeg, at det ærede Medlem staar alene med sin Anskuelse, og saa undrer det mig noget, at det ærede Medlem har været med til at stemme for den Pension, vi have vedtaget i dette Møde ved første Behandling for Digteren Hofstrøms Enke, som jeg var meget fornøjet ved at stemme for. Han maatte saa enten fætte sig med samme Sver og Begejstring mod den danske litterære Produktion, eller hvis han er en Fjende af Litteraturen, hvorfor er han da bange for, at denne Lov skal udelukke den fremmede Litteratur her fra Landet? Hermed tror jeg omtrent at have besvaret, hvad det ærede Medlem sagde. Jeg nægter, at den fremmede Litteratur vil blive udelukket her fra Landet i noget Omfang ved denne Lovs Gennemførelse, og særlig for de gode Bøgers Vedkommende; dem kan man staa sig ved at oversætte, thi for dem er der et saa stort Publikum, at de altid kunne betale det Honorar, som de fremmede Forfattere maa lade sig nøje med, og altsaa risikerer man ikke noget. Derimod hørte jeg det ærede Medlem tale om de danske Forfattere, at de forlange en anden og større Beskyttelse, end andre Borgere her i Landet have. Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem vil hen med den Tale, jeg antager, at andre Borgeres Ejendomsret er beskyttet her i Landet, og dernæst antager jeg, at Ejendomsretten er beskyttet ved internationale Regler. Naar en Mand ejer en Ting, saa fordi denne Ting flyttes til Tyskland, ejer han den lige godt; men her er det netop det Spørgsmaal, der rejses, om ikke

den Bog, en Mand ejer, kan være lige saa fuldt hans Ejendom i et fremmed Land som her. Det ærede Medlem sagde, at fremmede Forfattere kunde sagtens sikre sig Ejendomsret her til Lands, og omvendt ogsaa danske Forfattere ved at udgive deres Bøger respektive i det fremmede og det danske Sprog. Ja, det sikrer ham jo aldeles ikke, det er det ærede Medlem vistnok klar over, det hjælper aldeles ikke, om en Mand udgiver sin Bog dels paa Dansk og dels samtidig paa Tysk, derfor kan en hvilken som helst tysk Forfatter lægge i Djeblikket alligevel oversætte hans Bog paa Tysk og udgive den og behøver ikke at betale en eneste Skilling derfor. Det hjælper ikke den danske Forfatter og heller ikke den fremmede det mindste, at Bogen udkommer samtidig paa begge Sprog, undtagen i det Tilfælde, at dette Lovforslag gennemføres. Det kan det ærede Medlem ikke fastholde, at der i Djeblikket er en Art Sikkerhed, og det synes jeg, at det ærede Medlem vilde. Der er ikke en saadan Sikkerhed, den finder kun Sted gennem dette Forslag. Og hvad er det for en Beskyttelse, som danske Forfattere forlange, og som skulde gaa videre end andre Statsborgeres Beskyttelse? Jeg ser den ikke, og hvis det ærede Medlem taler om, at det kun er en Indtægt, som danske Forfattere ville faa, saa ser jeg for det første ikke noget ondt i, at danske Forfattere ville gøre sig en lovlig og rimelig Indtægt, som overhovedet undes andre Borgere. Men dernæst skal det ærede Medlem dog huffe paa, at selve Spørgsmaalet om den litterære Ejendomsret har i sin Tid staaet saaledes, at der overhovedet ikke i noget Land indrømmes Forfatterne en saadan. Det ærede Medlem ved meget godt, at Spørgsmaalet en Gang har været nationalt, ligesom det nu er internationalt, at det i forrige Tider var saaledes, at ikke en Gang i selve Forfatterens Fædreland havde han nogen Ret over sit Værk. Det er ikke saa mange Aar siden, at denne Ret sanktioneredes, og den Gang gjordes akkurat de samme Indvendinger gældende mod at sikre Forfatterens Ejendomsret i Landet, som det ærede Medlem nu vil gøre gældende, og som den ærede første Taler (H. Holm) til en vis Grad gjorde gældende, da han talte om, at Tanker ikke saaledes kunne være Genstand for Ejendom som andre Genstande. Ja, det er meget sandt, Tankerne, de spredes ud over Verden, men den Form, i hvilken de fremsættes, Bogen, kan meget godt være en Mand's Ejendom, fordi Tankerne ere spredte over hele Verden. Det Eksempel passer ikke, og heller ikke passer det om Dansemelodien, der var paa alles Læber. Det er sikkert nok, at man kan synge